

IX. SAMMANFATTNING

Europas pliocena och pleistocena noshörningar var allmänt taget lättare byggda än de nulevande arterna. Tendensen var mot ökad graviportalitet, med Dicerorhinus etruscus från tidig pleistocen representerande en kursorisk extremtyp. Den mest graviportala arten var Coelodonta antiquitatis, följd av D. kirchbergensis. De övriga arterna representerar en förhållandevis lätt byggd typ, definitivt olik den man finner hos nulevande arter.

En undersökning av tuggapparaturens funktionella morfologi visar att alla Dicerorhinus-arterna var brachydonta löv- eller örtbetande former; den enda gräsbetande arten var C. antiquitatis.

Dicerorhinus-arterna kan indelas i två grupper, å ena sidan de stora, specialiserade lövbetande arterna D. megarhinus och D. kirchbergensis, å andra sidan de mindre, i dietärt avseende mera generaliserade D. etruscus och D. hemitoechus. Det är icke osannolikt att dessa grupper är fylogenetiska, men det är föga troligt att de står i direkta moder-dotter artförhållanden till varandra.

I ljuset av föreliggande undersökning måste användandet av noshörningsarterna som paleoekologiska indikatorer betraktas med en viss skepticism, åtminstone tills en mera ingående analys av problemet presterats. Att betrakta D. hemitoechus som en indikator på stäppmiljö är ett misstag som grundar sig på det faktum att denna art uppenbarligen livnärde sig på lågvuxen vegetation.